

og tilgivet de andre. Men nu skulde det helst være sidste Gang, du kom med den Slags.“

Skønt der snart ikke fandtes det Kvindemenneske paa Egnen, som hun ikke havde ham mistænkt for at staa i Forhold til, blev hans Vrede mod hende altid kun en Straaild. Han følte den inderligste Medlidenhed med hende og havde desuden andre Grunde til ikke at gaa for strengt i Rette med hende.

Hvordan Stine var kommen til sin Mistanke mod Oleane, forstod han ikke. Han havde netop saa vidt muligt holdt sig borte fra Jørgen Stauns Gaard, siden hans Barndomskæreste var bleven Kone der. Men han havde mærket det før. Stine kunde blive næsten som synsk paa de Tider, da hendes Skinsyge helt besatte hende.

Den ulykkelige Kone blev ved at tørre sine rødkantede Øjne under megen Snøften. Der var noget, hun vilde sige men ikke havde Mod til at faa frem. Endelig brast det ud af hende:

„Tror du ikke, Mads, at jeg kunde faa Lov til at snakke med den Professor, der er kommen til Favsingholm? Dersom han nu kendte et Raad ogsaa for min Sygdom. Saa kunde du maaske igen blive noget glad for mig.“

Mads Vestrup standsede foran hende og svarede:

„Synes du ikke, at du har prøvet nok af den Slags, Stine? Du kan jo ikke allerede ha' glemt ham, den her omrejsende Bandagist og Markskriger forgangen Aar. Den skammelige Bedrager! Fyrretyve Kroner tog han for